

תורת הר"ף

ביאורים, פנינים, מוסרים וחדושים משיעורי
האדמו"ר רבי יאשיהו פינמז שליט"א
לפרשת השבוע

פרשת שמיני

פרשת שמיני

**"וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו
וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל"**

**האדם צריך ללכת אחרי הקב"ה
בתמימות ולא להכניס מחשבות של
ענוה וצדקות כלפי הקב"ה**

אנחנו רואים בפרשת השבוע "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן" מובא במדרש (ויק"ר יא, ו) שמושה רבנו במשך שבעה ימים היה בונה את המשכן, ביום השמיני גמר לבנות את המשכן ונתן את הכל לאהרן. משה רבנו היה צריך להיות כהן גדול, אבל משה רבנו הפסיד את הכהונה ונתן אותה לאהרן. נשאל אם כך למה משה רבנו לא קיבל את הכהונה בסוף שהיא המעלה והדבר הגבוה ביותר?

אלא אפשר לומר דבר מפחיד שצריך כל אדם לשיט בנפש שלו, מתי שמושה רבנו היה רועה צאן בבית של יתרו, כבשה אחת ברחו ומשה רבנו רדף אחריה. פתאום ראה מחזה אלוקים שהסנה בוער באש ואיננו אוכל, במשך שבעה ימים רצופים עומד שם משה רבנו והקב"ה מתחנן אליו ללכת לגאול את בני ישראל, ומשה רבנו אומר לקב"ה שהוא לא יכול. שאל הקב"ה

את משה רבנו למה, ענה משה רבנו לקב"ה כי אח שלי הגדול, הוא המלך והוא הרב והמנהיג של עם ישראל בארץ מצרים, פתאום אני אבוא ואני אקח לו את זה אני לא רוצה. שבעה ימים רצופים הקב"ה עומד ומשכנע את משה רבנו ללכת לגאול את בני ישראל, אבל משה רבנו לא רצה לפגוע באהרן.

הקב"ה אמר למשה רבנו (שמות ד, יד) "וְרֹאֲךָ וְשִׂמַח בְּלִבּוֹ" שאהרן ישמח בזה, אבל משה רבנו לא רוצה. על זה שלא שמע לקב"ה והלך לגאול מיד את בני ישראל, אלא התנהג יותר מידי צדיק וחסיד, עם יותר מידי פירושים, על זה נענש משה רבנו שלא היה כהן גדול. על זה שמשה רבנו הצטדק יותר מידי ודאג לאחיו שהוא יהיה הכהן, איבד את הכהונה.

ופה לומדים יסוד גדול, מה שהשם אומר לאדם, עליו לעשות בתמימות. לאדם אסור לנסות להיות חכם מעל למה שהקב"ה אומר לו. הרבה פעמים אדם אומר אני אהיה תמים, אני אהיה צדיק, אני אהיה ענו ואנסה כך, אבל הוא עושה נזק לעצמו. משה רבנו התחיל להיות ענו, צנוע ותמים, הקב"ה אני לא רוצה, תתן לאהרן הוא יותר טוב ממני, גרם לעצמו שאיבד את הכהונה ואחיו לקח את הכהונה.

"וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה' אִשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם"

**דבר שהאדם עושה עם ציווי מהקב"ה
מגן עליו ונותן לו כוח לא ליפול בעבירה**

בפרשת השבוע אנחנו מוצאים את מיתתם של שני בני אהרן, נדב ואביהוא שהקריבו אש זרה לפני הקב"ה ואז היה חרון אף מהשמיים ושני בני אהרן מתו. רבותינו הקדושים מפרשים ואומרים שהיו צדיקים וקדושים ובעלי מדרגה גבוהה, ובכל אופן בזה שהקריבו אש זרה היו כמה טעויות שעשו ועל זה מתו. צריך להבין הרי נדב ואביהוא הקריבו קרבן לפני הקב"ה זו מצוה גדולה, אם כך מדוע הכוח של המצוה שהקריבו קרבן לפני הקב"ה לא עמד איתם?

אלא אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, התורה הקדושה אומרת (שמות יא, ב) "דְּבַר נָא בְּאֲזְנֵי הָעָם וַיִּשְׁאָלוּ אִישׁ מֵאֵת רֵעֵהוּ וְאִשָּׁה מֵאֵת רֵעוּתָהּ כְּלִי כֶסֶף וְכִלֵי זָהָב" צריך להבין הקב"ה אומר למשה רבנו "דְּבַר נָא בְּאֲזְנֵי הָעָם" מה הפירוש לדבר באזני העם, הרי וודאי שמדברים באוזני העם שישמעו, כל הציוויים שהקב"ה ציווה זה לדבר באוזן. כל מילה בתורה מפורשת ומדוקדקת ביותר, אם כך מה זה דְּבַר נָא בְּאֲזְנֵי הָעָם?

ודבר שני שצריך להבין מה הקב"ה מבקש שידבר באוזני העם וַיִּשְׁאָלוּ אִישׁ מֵאֵת רֵעֵהוּ וְאִשָּׁה מֵאֵת

רְעוּתָהּ כְּלִי כֶסֶף וְכִלְי זָהָב, למה הקב"ה לא מצווה שילכו ויקחו כלי כסף וכלי זהב, למה היה צריך לשכנע אותם בתחנונים ובבקשות שילכו ויקחו לבד, הרי אם היה ציווי מהקב"ה היו רצים והולכים לקחת. ועוד מובא בגמרא (ברכות ט.) שאומר הקב"ה שלא יאמרו אותו צדיק (בראשית טו, יג) "וְעַבְדוֹם וְעַנּוּ אֹתָם" קיים בהם "וְאֶחָרֵי כֵן יֵצְאוּ בְרֶכֶשׁ גָּדוֹל" לא קיים בהם ולכן הקב"ה אומר "דִּבֶּר נָא בְּאָזְנֵי הָעָם". אם כך מה הפירוש של הדברים?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר, אנחנו רואים מתי שבני ישראל חטאו בעגל והביאו את הזהב והכסף לעגל, התורה הקדושה אומרת (שמות לב, ג) "וַיִּתְפַּרְקוּ כָּל הָעָם אֶת נִזְמֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵיהֶם וַיָּבִיאוּ אֶל אֶהֱרֹן" שהנשים של עם ישראל הורידו את הנזמים מהאזניים, ומהנזמים עשו את העגל.

אז על פי זה אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, הקב"ה רומז למשה רבנו שמהאזניים האלה של העם לעתיד יבוא יעשו את העגל מהנזמים של הנשים שבאזניים שלהם, לכן מתי שהקב"ה מצווה על הכסף והזהב לקחת במצרים, הקב"ה אומר "דִּבֶּר נָא בְּאָזְנֵי הָעָם" שהאזניים של העם יזכרו שלוקחים פה כסף וזהב, ושהם לא יהיו לעתיד לבוא למכשול שיתפרקו מהנזמים באזניים לעשות את העגל. הקב"ה כבר בדיבור שלו במצרים על לקיחת כסף וזהב מהמצרים מכניס הרהורי תשובה

ומזהיר את בני ישראל מהאזוניים, אוזני העם שלא יגרם מזה בסוף שיתפרקו את נזמיהם ויצא העגל.

ולכן יובן למה הקב"ה לא ציווה את זה בפירוש, אלא רק אמר דְּבַר נָא בלשון בקשה ולא ציווי, כי צריך לדעת יסוד גדול, מתי שהקב"ה מצווה דבר ויש ציווי, אז מציווי של הקב"ה לא יוצא ממנו רע, אין מציאות שיצא רע מציווי של הקב"ה. הקב"ה ציווה אותנו לשמור שבת, אין מציאות שיצא רע משמירת שבת. הקב"ה ציווה אותנו לצום אין מציאות שיצא רע מהצום, הקב"ה ציווה אותנו לתת צדקה אין מציאות שאדם יהיה עני מן הצדקה. מה שבא מציווי של הקב"ה אין מציאות שיצא מזה רע. אבל פה הקב"ה יודע שבני ישראל עומדים להיות בניסיון של העגל, ואם הקב"ה היה מצווה אותם ללכת ולקחת כסף וזהב מהמצרים, אז לא היה הניסיון של העגל ולא הייתה מציאות שהיו עושים את העגל, לכן הקב"ה רק נתן עצה טובה "דְּבַר נָא", לא בלשון ציווי. והקב"ה בעצה הטובה הזאת מזהיר אותם "בְּאֲזְנֵי הָעָם" מהנזמים באזוניים שזה סכנה שיעשו בזה את העגל.

אם כך ציווי של הקב"ה אין מציאות שיצא ממנו רע, וכך מוצאים גם אצל המרגלים. הקב"ה אמר למשה רבנו (במדבר יג, ב) "שְׁלַח לְךָ אַנְשִׁים וַיֵּתְרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן" אתה משה רבנו תשלח את המרגלים, כי אם הקב"ה היה מצווה לשלוח את המרגלים לא הייתה מציאות שהמרגלים היו מביאים את דיבת הארץ רעה והיו

אומרים לשון הרע על ארץ ישראל. ציווי של הקב"ה הוא חזק ומוחלט שלא יצא ממנו שום רע בעולם, לכן הקב"ה לא ציווה על המרגלים ואמר למשה רבנו שהוא יקח אותם.

וכך גם בעניין הכסף והזהב בארץ מצרים, הקב"ה אומר למשה רבנו "דַּבֵּר נָא בְּאָזְנֵי הָעָם", הקב"ה לא מחייב לקחת אלא רק נותן חיזוק להזכיר את הנזמים של האוזנים שלא יתדרדרו בנזמים באוזנים ויעשו את חטא העגל כמו שבסוף עשו.

על פי זה יובן יסוד גדול, כתוב בהגדה של פסח אָלוּ קִרְבְּנוּ לְפָנַי הִרְסִינִי וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה דֵּינּוּ נִשְׁאָל למה הקב"ה לא השאיר את זה כך שקירב אותנו להר סיני ולא נתן לנו את התורה? למה היינו צריכים לקבל את התורה על ידי שהקב"ה יכפה עלינו את ההר כגיגית?

אלא על פי היסוד הזה נבין, בזה שהקב"ה קירב אותנו וכפה עלינו את ההר כגיגית, הוא ציווה אותנו. ואם הקב"ה ציווה אותנו, יש לנו כוח של הציווי של הקב"ה לנצח את היצר הרע. אבל אם היינו רק מתקרבים ומתחזקים מהקירבה לבד להר סיני ויודעים לבד את התורה בלי הציווי של הקב"ה, היינו חוטאים יותר ועושים יותר עבירות. כי מתי שיש ציווי של הקב"ה יש כוח לנצח את העבירה, ומתי שאין ציווי של הקב"ה אין כוח לנצח את היצר הרע.

אותו דבר בני אהרן, בני אהרן היו קדושים וצדיקים מרוממים מעם, אבל הם התקרבו והביאו קרבן בלי שהקב"ה ציווה אותם "וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם" ואז לא היה את הכוח של הציווי של הקב"ה ובוזה הם נכשלו ועשו טעויות קטנות בדרך ולכן מתו. אבל אם היו מחכים לציווי של הקב"ה שיצווה אותם להקריב את הקרבן, הכוח של הציווי היה מגן עליהם שלא יעשו טעויות קטנות שטעו בדרך והקפיד עליהם הקב"ה ומתו מן העולם.

לכן רואים פה יסוד גדול, מתי שיש ציווי של הקב"ה יש גם הגנה של הקב"ה. מתי שאין ציווי של הקב"ה אין גם הגנה של הקב"ה. ואדם צריך לדעת שכל ציווי שהקב"ה ציווה אותנו הוא מוגן ומושלם ואמרו רבותינו (פסחים ט.) שלוחי מצוה אינן ניזוקין ואין מציאות שאדם יקיים מצוה על ידי ציווי של הקב"ה ויצא לו מזה ח"ו נזק או דבר רע, לכן האדם ידע שמכל ציווי של הקב"ה יצא רק טוב.

”וַיִּשָּׂא אֶהָרָן אֶת יָדָיו אֶל הָעָם וַיְבָרְכֵם וַיֵּרָד מֵעֲשֵׂת הַחֲטָאת וְהֵעֲלָה וְהִשְׁלָמִים”

**האנשים הסובכים את האדם נותנים
לאדם כוח לעלות ברוחניות ובגשמיות**

צריך לדעת בחיים יסוד גדול, כל מה שאדם משיג השגות רוחניות שאדם עולה ומתעלה, זה לא דבר שבא בכוח האדם בלבד אלא זה כוח של כלל עם ישראל שעוזרים לאדם לעלות ולהתעלות ולהגיע לדרגות גבוהות. אדם לבד לא יכול להגיע למרחקים גדולים ביותר, אדם צריך את כלל עם ישראל ואת הצדיקים של הדור שיוכל להתעלות ולהגיע לדרגות ומקומות גבוהים וקדושים ביותר.

ידוע מה שכתוב בספרים הקדושים על הגמרא (ברכות ז.י) שרבי ישמעאל בן אלישע נכנס להקטיר קטורת וראה מלאך ה' צבאות, זכה לראות מראות אלוקים גבוהים ואז הקב"ה אמר לו ישמעאל בני ברכני, ואז בירך יהי רצון מלפניך שיכבשו רחמיך את כעסך ויגולו רחמיך על מידותיך. ואומרים רבותינו הקדושים שהכוח של רבי ישמעאל כהן גדול באותו רגע שזכה בקודש הקודשים לראות את המראה הנשגב, חלק מזה היה בזכות התנאים וקדושי עליון שהיו בדור שלו, לזכות לבד הוא לא היה זוכה לזה. לזכות לדברים גדולים צריך כוחות של הכלל, כוח של צדיקים בדור כדי להגיע לדברים

גדולים, אדם בלי כוח של גדולים וקדושים קשה לו להגיע לדרגות גבוהות ולמקומות קדושים ביותר.

ועל פי זה אפשר לבאר ולומר בפרשת השבוע "וַיִּשָּׂא אֶהָרֶן אֶת יָדָיו אֶל הָעַם וַיְבָרְכֵם וַיֵּרֶד מֵעֵשֶׂת הַחֻטָּאת וְהָעֵלָה וְהַשְּׁלָמִים" צריך לדקדק גם בדברים האלה בפרשה, מה הפירוש של הדברים?

אז גם פה אפשר לבאר ולומר כך, אהרן עם כל המעלה שלו והגדולה שלו, מתי שהגיע לדרגות הגבוהות ביותר הוא נשא את ידיו אל העם כביכול הוא עומד ומודה לעם, שכל המעלות והדרגות שזכה להקריב את הקורבנות ולהגיע לכל הדברים הקדושים, זה בזכות העם שעזר לו, האהבה והתמיכה של העם שרצו והתפללו והיו חלק ממנו, זה מה שעזר לו להגיע להקריב את הקורבנות ושתרד אש מן השמיים.

לכן אהרן נשא את ידיו ובירך את העם, ואח"כ ירד מלעשות את החטאת והעולה והשלמים. כל עם ישראל זה אחד, הכוח של עם ישראל הוא אחד. אי אפשר בכוח של אדם אחד להגיע למדרגות גדולות, צריכים את הכוח של הכלל, וגם אהרן צריך את הכוח של הכלל להגיע לדברים גדולים וקדושים.

וכך אנו רואים במשנה (יומא ו, ב) ובתפילת יום הכיפורים "וְהִכְהִנִּים וְהָעַם הָעוֹמְדִים בְּעֶזְרָה, כְּשֶׁהָיוּ שׁוֹמְעִים שֵׁם הַמְּפָרֵשׁ שֶׁהוּא יוֹצֵא מִפִּי כֹהֵן גָּדוֹל הָיוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִּים וְנוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם" מה הפירוש של

הכהנים והעם העומדים בעזרה? אלא הכהן הגדול ביום הכיפורים היה עובד עבודת קודש ומשיג השגות גבוהות ביותר בזכות הכהנים והעם העומדים בעזרה, בעזרה שהיו עוזרים לכהן גדול בתפילה שלהם ובהשתוקקות שלהם לקב"ה היו עוזרים לכהן גדול ונותנים לו כוח להגיע לכל הדרגות הגבוהות.

ועל פי זה אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, הגמרא מספרת (יומא עא): לנו על כהן גדול אחד שיצא מבית המקדש והיו עם ישראל מלווים אותו, מתי ששמעיה ואבטליון יצאו, כל עם ישראל עזבו את הכהן הגדול והלכו אחרי שמעיה ואבטליון. צריך להבין מה העומק של הדברים?

אלא אפשר לבאר גם פה אותו עניין שאמרנו לפני כן, התפילה של הכהן גדול שנכנס לקודש הקודשים ויצא, מי שנתן לו את הכוח להשיג את כל ההשגות הגדולות הם שמעיה ואבטליון שכיוונו בתפילה וידעו את הסודות של התפילה. באותו דור הכהנים הגדולים לא היו במדרגות גבוהות ביותר, שמעיה ואבטליון שהיו גדולים וקדושים והם היו מכוונים ומתפללים, הקב"ה היה לוקח את התפילה והכוונה טובה ומצרף את זה לאחד ומרים את הכהן הגדול למקומות גבוהים.

ופה לומדים יסוד גדול, כמה שאדם קדוש וגדול, הוא צריך את העם שסביבו ואת האנשים שסביבו. אם האנשים שסביבו נותנים לו כוח הוא יכול לעלות

למעלות גבוהות ביותר. בלי האנשים שסביבו יש גבול עד היכן יכול להגיע. גם אהרן הכהן אחרי שהקריב את הקורבנות הוא יצא לעם והרים את ידיו לעם להודות להם, כי הכוח של העם זה מה שנתן לאהרן כוח להגיע לכל הדברים הגדולים ביותר.

רבי ישמעאל כהן גדול זכה לראות דברים קדושים ושהקב"ה אומר לו שיברך אותו, גם פה אומרים רבותינו שזכה שבדורו היו תנאים קדושים שעזרו לו להגיע למדרגה לראות את הדברים הקדושים האלה.

אותו כהן שהקריב קורבנות בזמן של שמעיה ואבטליון ויצא מבית המקדש ועזבו אותו העם והלכו לשמיעה ואבטליון, כי הוא עשה את העבודה בבית המקדש, אבל את הכוונה והזכויות והמקום הגבוה שיכל להגיע היה בזכות שמעיה ואבטליון.

וזה יסוד גדול, אדם יכול להגיע למקומות גבוהים ומקומות נשגבים בזכות העולם, האנשים שסביבו והאנשים שאיתו, בזכות צדיקים וקדושים שבדור. אדם בלי אנשים קדושים וטובים שרוצים את העליה שלו ומתפללים עליו ורוצים שיהיה לו טוב, יש גבול עד לאן יכול להגיע. עם תפילות ותחנונים, רצונות של הסובבים האדם יכול להגיע למקומות הגבוהים והגדולים ביותר. ועניין זה ברוחניות ובגשמיות, ברוחניות צריכים אנשים שירצו שאותו אדם יעלה גבוה ואז אדם עולה גבוה, וגם האנשים לא רוצים אז יש גבול עד היכן להגיע. וגם

בגשמיות, יש אנשים שצריכים לתמוך באדם ולרצות שהאדם יצליח, ואז האדם עולה לדרגות ולמקומות קדושים.

אם הקרובים של האדם עם שאיפות ותפילות ורצונות לתת לאדם כוח, האדם יגיע גבוה. אם לקרובים של האדם יש עין צרה וקשה להם והם רוצים גם שהעליה תהיה בגבול ולא תהיה עליה חזקה, אז העליה היא בגבול. הסביבה של האדם היא נותנת לאדם כוח והיא מרוממת את האדם ברוחניות ובגשמיות.

לכן האדם תמיד צריך להיות בסביבה טובה וקדושה, בסביבה של אנשים אמיתיים, של אנשים שרואים רק את האמת והתועלת ברוחניות ובגשמיות ובכל עניין. מתי שהסביבה של האדם רוצה את העלייה של האדם בגבול, האדם לא יגיע לדברים גדולים. מתי שהסביבה של האדם לא רוצה לראות את האדם במעלות גבוהות ומרוממות, אז קשה לאדם להגיע לשם. האדם צריך לבחור את הסובבים שלו שיהיו קדושים וטובים, טהורים עם נשמות גבוהות ואז תהיה לאדם הצלחה ועלייה וסיעתא דשמיא גדולה.

**"אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ
השרץ ולא תטמאו בהם ונטמתם בם"**

**האדם יכול לעלות ולהתעלות בקיום
התורה והמצוות בדרך שהתיר הקב"ה
ובדרך שאסר**

הגמרא אומרת (עירובין יג:) תלמיד היה לו לר"מ וסומכוס שמו, שהיה אומר על כל דבר ודבר של טומאה ארבעים ושמונה טעמי טומאה ועל כל דבר ודבר של טהרה ארבעים ושמונה טעמי טהרה. ועוד ממשיכה הגמרא תנא תלמיד ותיק היה ביבנה שהיה מטהר את השרץ במאה וחמישים טעמים. אותו תלמיד היה דורש מאה וחמישים טעמים ופלפולים לטהר את השרץ ולהתיר אותו שיהיה מותר באכילה.

צריך להבין מה הפירוש של הדברים, אם השרץ אסור באכילה אז אסור לאכול אותו, בשביל מה צריך מאה וחמישים פלפולים לפלפל כדי לטהר את השרץ שיהיה מותר באכילה רק על פי הפלפולים, הרי התורה אומרת שאסור אז אסור, אם כך למה לפלפל להתיר את השרץ?

אלא אפשר לפרש ולומר כך, הגמרא אומרת (חולין טז:) כל דאסור לן רחמנא שרא לן כוותיה, כשברא הקב"ה את העולם, כל דבר שאסור לנו כנגדו התיר לנו הקב"ה דבר כמוהו. הקב"ה אמר שאסור לאכול דם, מי ששותה

דם עובר עבירה. אבל אדם שרוצה לטעום טעם של דם, יכול לאכול כבד שיש בו טעם של דם. ממשיכה הגמרא ואומרת הקב"ה אסר לנו לאכול את הֶחֱלֵב של הבהמה, אבל אם אדם רוצה לטעום את הטעם של הֶחֱלֵב, יאכל חֶלֶב חיה ויטעם טעם של חֶלֶב. ועוד אומרת הגמרא הקב"ה אסר עלינו את החזיר, אם אדם בכל אופן רוצה לטעום טעם של חזיר, יאכל מוח של דג השיבוטא ויטעם טעם של חזיר.

אם כך התורה הקדושה אומרת לנו שכל מה שברא הקב"ה דבר איסור, יש כנגדו דבר היתר עם אותו טעם, דם - כבד, חֶלֶב בהמה - חֶלֶב חיה, חזיר - מוח דג שיבוטא כנגד. בכל הבריאה כולה יש חלק שהוא מותר ואוכלים אותו וחלק שהוא אסור ולא אוכלים אותו.

אבל צריך לדעת יסוד גדול, "וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת כָּל־מֵתִים" (נחמיה ט, ו) אין דבר בעולם שהוא סתם בלי ניצוצות הקודש, ואתה הקב"ה מחייה את כל הבריאה כולה, בשמש, במנורה, בקיר, בכל דבר יש ניצוצות קדושה שמחזיקים אותו והן החיות של הדבר הזה. למשל, בפרי שאדם אוכל יש ניצוצות קודש, בשתיה שאדם שותה יש ניצוצות קודש, אין דבר בעולם שאין בו ניצוצות הקודש.

מתי אדם שמברך על השתיה או דבר מאכל או אדם עושה מצוה או פעולה בשביל הקב"ה הוא מתקן את ניצוצות הקודש, למשל בשולחן שהאדם אוכל בשבת

והוא מברך עליו ברכת המזון, בכסא שהוא יושב עליו ואומר דברי תורה, במיטה שהאדם ישן והוא אוגר כוחות לקום למחרת בבוקר לקיים את המצוות, בכל דבר בעולם יש ניצוצות הקודש רוחניים. מתי שהאדם פורט אותן, הוא מתקן את ניצוצות הקודש שיש בכל דבר ומעלה אותן למקום גבוה וקדוש.

אם כך, יש בתורה ובמצוות את החיובי זה שהאדם קושר את כל מה שעושה לתורה ולקדושה, בכך הוא מתקן את ניצוצות הקודש ופועל לשאוב ולהרים אותן מאותו דבר שבו נמצאים. מצד שני דברים שאסורים באכילה או דברים שאסור לעשות, ברגע שהאדם רואה אותם ומונע את עצמו מלעשות אותם, הוא מקיים בזה מצוה ומתרומם כי הוא לא עשה את הדבר שאסור לעשות. למשל אסור לאכול לשתות דם, בזה שהאדם יודע שהדם אסור ואוכל כבד כנגד הדם, הוא מרים את אותו כבד שמותר באכילה וגם מרים את הדם שאסור באכילה. כך גם חזיר שאסור באכילה, אדם שאכל דג שיבוטא ויודע שטעם החזיר טעים מאוד, ובכל אופן הוא לא אוכל את החזיר, הוא מרומם את הכוח והתיקון של אותו דבר למעלה גבוהה.

שני הדברים לשני הכיוונים הם לתועלת גדולה, מצד אחד אם האדם עשה מצוה ואכל דבר כשר זו תועלת גדולה אחת. ומצד שני התועלת שהאדם לא אכל דבר שלא כשר, זה גם מרים אותו למקום גבוה וקדוש ביותר.

ויש להבין למה אותו תלמיד היה מפרש מאה וחמישים פירושים לטהר את השרץ למרות שהקב"ה אסר שלא לאכול אותו, כי על מה שמותר לנו לאכול ואנחנו אוכלים ומברכים זה מרים אותנו גבוה, על מה שאנחנו לא אוכלים כי אסור לנו לאכול זה גם כן מרים אותנו גבוה, אנחנו עולים ומתעלים מהטוב ומהלא טוב, משתי הדרכים עולים ומתעלים. לכן צריך את אותו תלמיד שיפלפל מאה וחמישים להתיר לנו לאכול את השרץ.

— ● —
**"אֵל תִּשְׁקְצוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם בְּכֹל הַשְּׂרָץ
 הַשְּׂרָץ וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם"**

**ק"נ טעמים דרש התלמיד לטהר את ק"נ
 הטעמים של הנחש שפיתה את אדם**

בהמשך לגמרא (עירובין יג:) של אותו תלמיד שדרש מאה וחמישים טעמים לטהר את השרץ, נשאל למה דוקא מאה וחמישים טעמים היה מפרש על השרץ, למה לא מאתיים או מאה. בכל דבר בתורה יש סיבה וסימן, כל דבר בתורה הוא בעל משמעות מיוחדת, אם כך למה דוקא מאה וחמישים פירושים אותו תלמיד היה מפרש?

אז אולי אפשר לבאר ולומר כך, ידוע שהתורה נדרשת בפרד"ס פישט רימז ד'רש ס'וד, אלו הארבע דרכים ויסודות ללמוד ולחדש דברים בתורה הקדושה. ומובא בגמרא (ר"ה כ"א:) שיש בתורה חמישים שערי בינה, ושער החמישים הוא השער והמקום הגבוה ביותר. מי שמגיע לשער החמישים מגיע למקום שאין השגה בו כלל ואפילו משה רבנו הגיע רק ביום פטירתו לשער החמישים.

וצריך לדעת שהחמישים שערים זה לא דבר באופן כללי, אלא אדם למשל פירש איזה פירוש לאותו פירוש שאמר יש חמישים שערים ברמז, חמישים שערים בסוד, חמישים שערים בדרש, בפשט יש פשט אחד, אם כך חמישים פירושים כפול שלוש של רמז דרש וסוד יוצא מאה וחמישים. אותו תלמיד שהיה מפלפל להתיר את השרץ, הביא מאה וחמישים טעמים ולא מאתיים כי חמישים זה על פי הרמז, חמישים על פי הדרש וחמישים על פי הסוד, שיהיה מובן על פי שלושת הדרכים.

על פי זה אפשר גם לבאר ולומר, הנחש פיתה את אדם הראשון לאכול מעץ הדעת, אז גם הפיתוי של הנחש היה כנגד שערי הקדושה, לכן פיתה את אדם במאה וחמישים שערי טומאה חמישים על פי הרמז, חמישים על פי הסוד וחמישים על פי הדרש.

ורואים בספר תהלים שכתב דוד המלך שיש בו מאה וחמישים פרקים, למה דוקא מאה וחמישים פרקים? אלא כדברינו, לתקן את המאה וחמישים פירושים של הנחש שהכניס באדם הראשון שיחטא ויאכל מעץ הדעת.

וזה מה שאומרת המשנה (אבות ד, כ) **אַל תִּסְתַּכַּל בְּקִנְיָן אֶלָּא בְּמֵה שֵׁשׁ בּוֹ**, אל תסתכל בק"ן שזה מאה וחמישים פירושים ריקים מהצד של היצר הרע לטהר את השרץ שהם רק כדי לפלפל, אלא במה שיש בו רק במאה וחמישים אמיתים וטהורים בזה להסתכל, ולא במאה וחמישים פירושים של היצר הרע להתיר את מה שאסור להתיר.

וכך עוד אפשר לבאר, פרעה מלך מצרים היה גלגול של נחש ומשה רבנו היה גלגול של הבל. אומר המדרש (שמו"ר א, לד) שפרעה חלה בצרעת וכל יום היו שוחטים לפרעה מאה וחמישים ילדים שירחץ את גופו בדם, כי על ידי אותם מאה וחמישים ילדים ששחטו באו כדי לתקן ולטהר את המאה וחמישים פלפולים של היצר הרע, הנחש שבא לפתות את האדם לאכול מעץ הדעת.

עבודת האדם עד חג השבועות לפרוע את הלוואה שקיבל בליל הסדר

הימים והזמנים, הם מהקשים שידע עם ישראל. זמן אשר הוא בעל משמעות גדולה ביותר בדברי הימים.

עוד תקופה זו, תקופת המגיפה, אשר שינתה את העולם, תיזכר ותהיה לזכרון עולם בדברי הימים, בסממן תחילת עידן חדש וזמן אחר בהנהגת העולם הכללית, ובחיי האדם הפרטיים.

חודש ניסן הזה יזכר כתחילתו של שנה, שבן דוד בא בה. ולכן אנו רואים משמעות גדולה, לדברים הקדושים אשר מתחילים בעזרת ה' לכתוב לעצמנו ולבני קהילתנו הקדושה "שובה ישראל", הכנה לקבלת התורה בימי חג השבועות.

יהי רצון שבורא עולם יציל אותנו, שגיאות מי יבין, ויהיו דברי אלו אשר התחננתי לפני ה' מסילות בלבבם של כלל עם ישראל, ובפרט לבני הקהילה הקדושה, אשר בונים אנו יחד מסילה העולה בית אל, בתורה ועבודה וגמילות חסדים, על פי דרכם של אבותינו ורבותינו הקדושים זצוק"ל. ונוכה לחיזוק האמונה התמימה שמביאה את האדם למקומות הגבוהים ביותר.

וכבר מצאנו באבי האומה, אברהם אבינו, בזמן אשר היה ברוממות הנפש ובנה את היסודות של "בְּנֵי בְכָרֵי יִשְׂרָאֵל" (שמות ד, כב), "וְהָאֱמֹן בָּהּ וַיַּחֲשֶׁבֶה לּוֹ צְדָקָה" (בראשית טו, ו), "וַצְדָקָה תִּהְיֶה לָנוּ" (דברים ו, כה) עבודת התמימות והמסירות להקב"ה.

ימי חג השבועות הם ימים מרוממים, והם מתחילים מייציאת בני ישראל מארץ מצרים, אחרי מאתים ועשר שנים, אחרי ירידה למ"ט שערי טומאה, לאסוף

משם את כל הניצוצות הקדושים אשר ירדו בדורות הראשונים, לתקנם ולהביאם למקום קדוש.

וכל השעבוד והירידה הקשה, היא כאדם שאיבד לו אבנים יקרות ויורד למקומות הנמוכים בעולם לאסוף את האבנים היקרות. כך דור דעה, ירד למ"ט שערים לקבץ נדחים ולאסוף את האורות הגדולים שהיו בגלות, כולל כ"ב אותיות הקדושות, שכל אות היא צינור לכשעצמו להשפעה אחרת ושונה.

וכך מצוות ה' היו עמוק מתחת לטומאת מצרים, וכל השעבוד הקשה בחומר ובלבנים ובכל עבודת השדה, היה עבודה קדושה לתקן ולאסוף ניצוצות. וכך כל עשר המכות אשר הורידו משה ואהרן על מצרים, היו בעלות השפעה לדורות וחפירה עמוקה רוחנית בשמיים, וכן בנפשות עם ישראל לדורי דורות. ועד היום הזה, אנחנו הולכים וחיים ונבנים ובנוים, על פי מה שבנו אבותינו בארץ מצרים. ולכן, בכל זמן מזכירים זכר ליציאת מצרים.

וכך, כאשר מ"ט השערים היו בידם, הקב"ה גאלם בליל הסדר. אך כל אשר השיגו היה מתנת חינוך, וכמין הלוואה שהלווה הקב"ה לעם ישראל בחסד ורחמים, והשאיר לנו אורות עליונים בהלוואה. ואחרי יציאת בני ישראל ממצרים, התחלנו בימי הספירה להחזיר יום יום את הלוואה שקבלנו חינוך, לאדון עולם עד ערב מתן

תורה, שהשגנו השגות נשגבות, וקבלנו את תורתנו הקדושה.

וכך, על כל יהודי לדעת שבליל הסדר, מידי שנה ושנה הקב"ה נותן לו אור גדול, והשגות נשגבות חיים, ועל האדם לעבוד ולעמול ולהחזירם ולהגיע למתן תורה מוכן, אחרי שפדה ושילם בדין את כל המתנות והמעלות שקיבל בתורת הלוואה בליל הסדר, ואז נהינו לעם.

דעד מתן תורה היינו משפחת ישראל, וממתן תורה נהינו עם הנבחר, עם סגולה, עם ישראל, בן בכור של הקב"ה בכל המשתמע בכך. ואחרי מתן תורה, חיי היהודי הם חיים אחרים, התביעה ממנו והדרישה ממנו משתנית, והמקום הרוחני שהיהודי מקבל אחרי מתן תורה, הוא מציאות חדשה.

וכך עלינו לדעת, שאחד הדברים החשובים אצל עם ישראל, שבכל שנה אנו מתחדשים ומתעלים על פי מעלתנו ועל פי דבקותנו בהקב"ה. ולכן, יהודי צריך לדעת שכל שנה הדרישות הרוחניות הנדרשות ממנו משתנות ועולות מדריגה, וההסתכלות על האדם בכל שנה משתנית, ואדם לא יכול לאחוז במעלה רוחנית שעמד בה שנה שעברה ולהישאר בה, אלא כל שנה ליל הסדר הוא זמן התגלות חדש.

ועבודת השבועות עד מתן תורה, היא עבודה חדשה והתביעות מהאדם הם חדשים ואחרים. ולכן עלינו

להיות ערניים, ולהרגיש בחוש את העלייה, את השינוי ואת העבודה שהוא עובד את בוראו באמונה, בתמימות ובדבקות, שהם עיקר העבודה בדור הזה, והם חלק מהתיקון וההגעה לשער הנון, שהוא סגירת המעגל הגדול, שהעולם יצא להילחם ביצר אחרי חטא אדם הראשון באכילת עץ הדעת ואחרי חטא העגל. וביותר בימים אלו, ימים שיכתבו לדורות, איך הקב"ה הראה לכל יושבי העולם שאין עוד מלבדו, וה' מִלְךְ, ה' מִלְךְ, וה' מִלְךְ, וה' מִלְךְ לְעֵלָם וְעַד.

כל יום בימים האלו, אשר האדם משיג השגה רוחנית, יקשור אותה לאמונה תמימה. וידמיין בנפשו בסוף היום, בזמן קריאת שמע על המיטה וזמן החשבון נפש, שמחזיר חוב על ההלוואה שקיבל בליל הסדר, כאשר בזמן הנשגב של ליל הסדר, הקב"ה יורד לכל בית ישראל עם פמליה של מעלה ומשפיע ומלווה לנו, ואנו פורעים בכל יום.

וכאשר מגיעים ללילה הגדול של ליל שבועות, יגיע כל בן ישראל להרגשה בנפש, שפרע את החוב של ליל הסדר של השנה הזאת.

והנה מליל הסדר של השנה הזאת, שהרבה סימנים ממה שעבר עלינו בשנת הגאולה במצרים, עברו על העולם, עלינו לדעת שהכל השתנה. ואורו של משיח איתנו, ו"כִּימֵי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶרְאֶנּוּ נִפְלְאוֹת" (מִיכה ז, טו), והגאולה העתידית תהיה כעין גאולת מצרים.

וכך מרגע שהתחיל "וְאַתֶּם לֹא תֵצְאוּ אִישׁ מִפֶּתַח בֵּיתוֹ עַד בֹּקֶר" (שמות יב, כב) עד שהמשחית יסיים את מלאכתו, מייחלים ומצפים אנו לגאולה, וכל התחינות והתפילות וההשתוקקות של אלפי שנים, לבניין בית המקדש ולגאולה השלימה, מתרכזים ומתנקזים לימים האלו.

ועלינו לדעת, שאנו נמצאים בעוד שלב בשלב הגאולה השלימה. והמחשבות שלנו חייבות להיות קשורות ושזורות בכל צעד ושעל בענייני הגאולה. עלינו לדעת, שבניית הנפש של האדם בנויה מהרבה דברים יחד, והעבודה צריכה להיות משולבת בדרך ארץ, בלימוד תורה, בעבודה פנימית ובאמונה תמימה ובהכנעת היצר הצורר, שכל מלחמתו היא לעכב את הגאולה ולהוריד את האדם למקומות נמוכים וקשים.

והנה היצר מכיר טוב כל אדם, ולכל אדם נגלה לו ובא אצלו על פי החולשות שלו. ועל האדם לדעת שזו מלחמה ככל מלחמה, ואף קשה ומרה ממלחמה רגילה, ובכוחות האדם לבד אי אפשר להכריע את המלחמה.

על האדם לדעת את אויבו ואת חסרונותיו. ולכן, הדבר הראשון במלחמה הוא תפילה ותחנונים לבורא עולם, לנצח את יצרו. ואחרי כן להידבק בצדיקי הדור שהם סוללים את הדרך, וכן להידבק במצוות מסוימות, שעל ידי הדבקות בהם מוריד האדם נשמות צדיקים

המתעברים בו, והמתחיל במצוה אומרים לו גמור. מי אומר לו גמור, הנשמות הקדושות שהתעברו בו.

ויתרחק מן הכעס, שמרחיק עיבור נשמות הצדיקים שמתעברים בו. וידבק באהבת חברים ובבין אדם לחבירו. כי כל פירוד ומחלוקת, נותנת כוח לס"מ ולחילותיו להוריד את האדם. וידע האדם, שכאשר היצר הרע מרגיש שזמנו קרב ועת דודים מגיע, יורד הוא בכוחות חזקים וקשים לעכב את הגאולה השלימה.

ובעת הזאת, היצר מחפש דרכים איך להוריד את העולם שעלה דרגות רבות באמונה ובתשובה. וככל שנתמיד ונתחזק, ולא ניתן פתח ליצר, העלייה וקירוב הגאולה בחסד וברחמים גדל, וחייבים להיות כנהר זורם שלא עוצר רגע. כי אם נהר לא זורם, המים לא ראויים לשתיה ומתעפשים המים.

ואם נדע לקשור את הדקות, השעות, הימים והשבועות כפתור ופרח, נבנה על ידי זה שרשרת שהיא הקשר המשפיע לעולם. העולם עובר בכל תקופה של כפעם בכשבעים שנה זמן שאור חדש על ציון, ואם נזכה לדעת איך להמשיך את מה שהתחיל, נראה בימינו בניין אריאל בחסדים רבים.

והנה עלינו לדעת, שהלימוד בשבת קודש בספר דברים, וכן החיזוק של החמישה פסוקים בכל יום, משפיע שפע גדול ומקרב את הגאולה. וכדברי רבנו

ה"אור החיים" הקדוש בפרשת בראשית, שלפני ביאת הגואל יבוא משה רבנו, וילמד את עם ישראל תורה. כי אין הקב"ה חפץ בדור של בטלנים וכוח הלימוד בספר דברים פותח שערי שמיים, ושערי חוכמה ובינה בעבודת ה' נפתחים לאדם, והראיה וההבנה והסיעתא דשמייתא של האדם בכל מקצועות התורה וביראת ה' מתחזקת ועולה.

לכן, מהיסודות הראשונים שלנו בימי הגאולה, להקפיד בספר דברים ולאחוז בו הדק היטב היטב, ולא רק אנחנו, אלא "מִלֵּאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה'" (ישעיה יא, ט) להגדיל ולהרחיב את הזיכוי הרבים ולקיים את דברי ה' "זָכְרוּ תוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדֵי" (מלאכי ג, כב). וכך נפרע את החוב של ליל הסדר בימים הקדושים האלו, ונעלה בהם ונשיג בהם השגות עצומות, ובע"ה נגיע להבנה והשגה "וְכָל הַעַם רֵאִים אֶת הַקּוֹלֶת" (שמות כ, יד) ונזכה לתקן עולם במלכות שדי.

ובע"ה נתחיל לשם ייחוד קודשא בריך הוא, להעלות על הכתב נתיבים ודרכים מדברי אבותינו ורבותינו זצוק"ל, ומהנהגתם בימים האלו, ובימי חג השבועות. איך הכינו את עצמם למעמד קבלת התורה בכל שנה, ומה הנחילו לדורות הבאים, שישענו על ההרים הגבוהים אשר הם בנו בקדושתם ובהבנתם העמוקה.

ויהי רצון שלא תצא תקלה מידינו כי לתקן בנו ולא לקלקל ח"ו,

"וְהוּא רַחוּם יִכַּפֵּר עֲוֹן" (תהילים עח, לח).

יאשיהו יוסף פינטו.

עֲשֵׂה לָךְ רַב וְקַנְה לָךְ חֵבֵר

בבקשה מכל האהובים והחביבים, להקפיד בכל יום ללמוד את הלימוד היומי, של הקהילה הקדושה.

זה נותן כוח בשמיים ומעורר רחמי שמיים. וכמה שיותר יהודים מתדבקים בדרך האמת, ומרחיבים ומגדילים את האמונה בדרך ובעבודת השם המיוחדת של קהילת קודש "שובה ישראל", הקב"ה משפיע שפע רב על הפרט ועל הכלל.

הימים ימים לא פשוטים, הפחד על מה שיהיה ועל מה שהיה הם גדולים, ועלינו עכשיו להתרכז חזק בתמימות בהקב"ה, ובדבקות במשה רבנו ובספר דברים. וכל הימים הבאים, נקדיש בקהילת קודש "שובה ישראל" לתפילה וייחודים ששערי שמיים יפתחו בענייני פרנסה.

הצער של הקושי שאנו שומעים בהרבה בתים, מביא אותנו לדכדוכה של נפש. ובבכיות מבקשים מהקב"ה, שיפתח שערי פרנסה לכלל עם ישראל.

נשתדל בימים האלו ללמוד בקול, את כל הלימודים הקבועים של הקהילה הקדושה. וידועים דברי רבנו ה"חתם סופר" זצוק"ל, כאשר לומדים בקול דברי השם, הקב"ה לומד איתנו בשמיים, ומהלימוד הזה יורדת פרנסה לעולם. כל אחד ישתדל ללמוד בקול, ולזכות אחרים מהאור של התורות של "שובה ישראל". "טעמו וראו כי טוב ה'" וירבו בשלום בבית, במשפחה, בין חברים, בין שותפים.

על ידי שלום נהיה כלי מוכן, שהברכה תשרה ותחול על האדם. נברח מן המחלוקת ונדע, שהרבה דברים שאנחנו בטוחים בהם, הם לא נכונים והם רק מעשה שטן, להרבות כתות ומחלוקות בעם ישראל.

ונשתדל עד ל"ג בעומר להרבות בתורתו של רשב"י ועד חג שבועות להרבות בתורת משה רבנו. ולצייר את שני המאורות הגדולים משה רבנו ורשב"י מול עינינו ולקשור את נפשינו איתם כל רגע פנוי, לחשוב עליהם ועל תורתם ועל חידושים ואמרות אשר אמרו. כך אנו זוכים להיות "ידא אריכתא" של המאורות הגדולים, ובכוחם נצא מאפילה לאורה.

וצריכים לדעת ידיעה ברורה, שבזמן הזה, זמן של בין לבין, השטן עומד ונלחם ושובר ומחריב את כל הקבלות והחיזוקים, אשר קבלנו על נפשנו. ואל לנו לתת לו יד ואחיזה, אלא עלינו לדחות אותו בכוח, ולהרבות באמונה תמימה.

אנחנו נמצאים בדור, שהוא שווה במשקל למאורעות גדולים שקרו בעבר. דור המבול, דור ההפלגה, והניסיון שנכנסנו אליו בז' באדר עדין לא הסתיים. וחייבים להכין את נפשנו הכנה בריאה ונכונה לביאת המשיח, עבודה חזקה על בין אדם לחבירו, להשתדל על מידת החסד, לעזור בכל כוח לכל יהודי ולא רק אתה בממונך, אלא לזכות אחרים שגם יזכו במצות החסד.

אוי לו לאדם שמעלים עיניו מן הצדקה, חייב לעזור לכל אדם שבצער בפרנסה, וודאי אם הוא מבני משפחתך, החובה גדולה. וכאשר האדם מרגיש דוחק בכספו, אל לו לצמצם בצדקה ראשון, אלא כפי שמצמצם אצלך בחיים הפרטים שלך, כך תצמצם בצדקה.

וללכת בתמימות עם הקב"ה ועם תלמידי חכמים, ולקיים עֲשֵׂה לְךָ רֵב, וקִנְיָה לְךָ חֵבֵר (אבות א, ו). שני הדברים האלו משמעותיים ביותר בחיים. כל אדם חייב שיהיה לו רב, וללכת בדרך רבו ולחיות את רבו, ואת "ככל אשר יורוך", גם על ימין שהוא שמאל. ומה יאמרו אחרים זה לא מעניינך, שזה התיקון שלך, ולכן חייב ללכת בדבקות חזקה בדרך ה' ובמסלול המביא את האדם בית אל, בלימוד תורה, שיעורים, לימודים וכו', ואז הכל נאסף כדבר אחד בפני הקב"ה.

וקִנְיָה לְךָ חֵבֵר המעלה של חבר היא מהמעלות החשובות ביותר. החבר צריך להיזהר ולא להשתמש

בתמימות של החבר, שמספר ושם מבטחו בחבר, וידע החבר ש"סוד ה' ליראיו" (תהילים כה, יד), כאשר משאיר את הדברים של חבריו בגדר סוד, זוכה להיות בגדר ליראיו. והכוח של חבר שמדבר עימו, ו"דאָגה בלב איש ישחנה" (משלי יב, כה), ועוד בימים האלו שהנפש צועקת ומדממת, הכוח של וקנה לך חבר גדול ביותר.

עלינו בדור ובזמן הזה, לבנות קבוצה של אנשים מחוסנים בדברי התורה והמוסר. ועצם המהות שלהם שונה על ידי לימוד ספר דברים, והלימוד בכל בוקר בבשרו מיום ליום. הלימודים האלו הם בעלי השפעה חזקה בשמיים, וכל מי ששורש נשמתו בקהילה הקדושה "שובה ישראל", ידע שהעומק של ההשגות וההבנה רחבות. וככול שתגדל ותתעצם הקהילה הקדושה, כך האמת והגאולה תתקרב לעולם.

כולנו שותפים לדרך, לתורות, לחסדים, לשיעורים, לעבודת ה', לצדקות ואף היסורים הקשים שאנו חיים איתם, יסורים שמעטים בעולם התמודדו עם כאבי גוף ונפש כאלו, יהיו כפרה על כלל ישראל, ובפרט לבני קהילת קודש "שובה ישראל".

בע"ה בימים הקרובים נשתדל בכוח גדול, לעורר שערי פרנסה על הכלל, על הפרט, ונזכה כולנו לאורה גדולה. בע"ה בערב, כאיש אחד בלב אחד נחזק את השיעור, אשר הוא היום הקשר החזק כלפי חוץ עם

הכלל. ונחדד ונעורר דברים, שישפיעו שפע רב מכל העולמות.

באהבה מרובה,
יאשיהו יוסף.

שבת היא הכוח הגדול והמאזן בחיים

שבת נותנת כוח להשיג את כל הני' שערים כליל הסדר ולא ליפול בשער הני' של הטומאה, שארבע מאות יום רצופים ברשעות מגיעים לשם. וגם אם הגיע האדם למ"ט שערים של קדושה, ברגע יכול ליפול ולרדת ולאבד הכל. שבת היא הכוח הגדול ביותר והמאזן של החיים.

סגולה לאדם שמרגיש ריחוק ודחיה מהקב"ה

מובא בירושלמי (ברכות פ"ה, ה"א) לעולם לא יהא הפסוק הזה זז מתוך פיך "ה' צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשָּׁגֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלָּה". (תהילים מו, ח). תדעו צדיקים שיש בפסוק זה סגולות גדולות. וגם שאדם נמצא בזמן של ריחוק מהקב"ה ומרגיש דחוי ורחוק, הכוח של הפסוק הזה לקרב לאבינו שבשמיים.

הסוד שכל יהודי יכול לזכות לאור גדול וישועה לדורות

תדעו צדיקים, ספר דברים זה אחד מהתיקונים שלנו בחיים. הלכנו שנה לסבל ויסורים בכדי לזכות למתנה הגדולה שזה ספר דברים. זה מתקן את העולם, מגן על העולם, מושיע את כל מי שחלק מהדבר הקדוש והמיוחד הזה. כל אחד יחשוב איך מגדל ומחזק את הסוד הגדול הזה של הדור, כל יהודי יכול לזכות לאור גדול ולישועה לדורות על ידי הסגולה והמצוה המיוחדת והגדולה ששמה ספר דברים. תפיצו, תגדילו, תחזקו, ונראה יחד את ישועת ה' כהרף עין.

